

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Terezou Kučerovou, ve věci

žalobce: **R.J.**, narozen X
státní příslušnost X
pobytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2021, č.j. OAM-773/ZA-ZA12-LE26-2021,

takto:

- I.** Žaloba **se zamítá**.
- II.** Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal dne 8. 9. 2021 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice.
2. Při pohovoru konaném dne 20. 9. 2021 žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval nelegálně. Na tomto území ani v jiném státu Evropské unie neměl žádné potíže. O mezinárodní ochranu požádal, neboť neměl, kam jít, jeho otec pracuje v Tunisku a zbytek

Shodu s prvopisem potvrzuje J.M.

rodiny žije v Evropě. V Alžírsku zůstal sám, opustil jej v srpnu 2021, je svobodný, bezdětný a nemá žádné zdravotní obtíže. Žalobce dále doplnil, že je Berber a tato skupina je v Alžírsku diskriminována. Jako příklad uvedl, že Berberům je v Alžírsku brána jejich identita a jsou jim vypalována jejich pole, aby jim byla způsobena ztráta. On sám tento útlak zažil, když jej vyhodili z práce právě z důvodu, že je Berber, stejně jako ostatní pracovníky této národnosti. Do České republiky přijel díky financím poskytnutým mu jeho příbuznými. Do Španělska přicestoval lodí, odtud pokračoval do Francie (zde byl 10 dnů), následně do Německa a na konci srpna 2021 jako spolujezdec do České republiky. Přicestoval nelegálně, vízum si nevyřídil z důvodu epidemie koronaviru, díky které nefungovaly úřady, a nelétala letadla.

3. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu zamítl jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť žalobce pochází ze země, kterou Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu.

II. Shrnutí žaloby

4. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 17. 12. 2021 žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“).
5. Žalobce uvedl, že žalovaný svým rozhodnutím porušil § 3, § 50 odst. 2,3 a 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a dále § 14a zákona o azylu.
6. Žalobce namítá nesprávně zjištěný skutkový stav věci a nesprávnou aplikaci příslušných zákonných ustanovení. Žalobce nesouhlasí s tím, že nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, protože považuje napadené rozhodnutí za nezákonné.
7. Žalobce je Berber. Práva Berberů nejsou v Alžírsku respektována a dochází k jejich diskriminaci. Jsou obětmi šikany ze strany státních orgánů. Žalobce vlastnil kavárnu, avšak z důvodu opakovaných kontrol (finanční, hygiena, policie), byl nucen kavárnu zavřít a začal pracovat na stavbě, odkud byl z důvodu své národnosti vyhozen. Dále již nemohl najít práci. Jeho bratranec byl zajat a vyslýchán tajnou službou. Dotazovali se jej na žalobce, jak opustil zemi a kde se nachází. Berberé žijí v oblasti Kabýlie, odkud mohou vycestovat, pouze pokud mají důvod, kterým je např. zaměstnání ve státní správě. Z tohoto důvodu žalobce opustil zemi bez cestovního pasu, pokud by jej s tímto dokladem chytili, byl by zatčen. Obyvatelé Kabýlie nejsou v jiných částech Alžírska přijati, je zde silná jazyková i kulturní bariéra. Rovněž nedávné požáry v Alžírsku v Kabýlii byly úmyslně způsobeny vládou jako gesto vůči jejím obyvatelům. Aktivisté Kabýlie byli ze způsobení těchto požárů obviněni.
8. Žalobce s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2019, č.j. 8 Azs 27/2019-52 uvádí, že ani zjevná účelovost žádosti o mezinárodní ochranu nebrání jejímu udělení. Žádost žalobce navíc není účelová, neboť důvodem této tvrzené účelovosti nemůže být skutečnost, že do České republiky, kde žádost podal, cestoval přes tři země.
9. Žalobce dále jako nepodložené a nijak neodůvodněné označil tvrzení správního orgánu, dle něhož měl možnost se v zemi původu obrátit na příslušné orgány s žádostí o pomoc, když je zřejmé, že se Berberé podílejí na politickém procesu země a představují více než třetinu státních úředníků.
10. Žalobce dále namítá, že správním orgánem použité zdroje jsou neaktuální a odkazuje na zprávu ze země původu The Indegious world 2021 a na konkrétní údaje v ní obsažené. Uvádí, že tato zpráva výslovně mluví o porušování lidských práv obyvatel Amazigh (Berberů) a odkazuje na konkrétní případy porušování lidských práv v této zprávě obsažené.

11. Žalobce dále uvádí, že tvrzení správce daně o ratifikaci a dodržování mezinárodních smluv, v praxi neplatí, neboť tamější obyvatelé z důvodu neznalosti těchto smluv práva v nich uvedená neuplatňují. Žalobce dále zpochybnil zakotvení jazyku amazight (jazyk Berberů) coby úřední řeči v Alžírsku.
12. Ačkoli je přístup k Berberům oficiálně prezentován jako zlepšující se, hovoří aktuální dostupné informace o opaku, proč je nezbytné, aby se správní orgán těmito otázkami blíže zabýval, což neučinil a porušil tak § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 správního řádu a § 50 odst. 2, 3 a 4 téhož zákona.
13. Žaloba považuje napadené rozhodnutí za nezákonné rovněž z toho důvodu, že správní orgán není zbaven povinnosti dodržovat základní procesní práva a povinnosti stanovená azylovým zákonem a správním řádem, přestože žadatel neprokáže, že stát, který ČR považuje za bezpečnou zemi původu, za takovou zemi považovat nelze. Žalovaný nezhodnotil veškeré okolnosti, které žalobce v řízení sdělil. Správní orgán je povinen vždy posuzovat míru přiměřenosti dopadů aplikace § 16 zákona o azylu na osobu žadatele. K tomu však v případě žalobce nedošlo, čímž došlo k zásahu do jeho procesních práv.
14. Součástí žalobního návrhu byl dále návrh na přiznání odkladného účinku žalobě.
15. Žalobce závěrem navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

16. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl. S žalobou žalovaný nesouhlasí, při posuzování žádosti žalobce vzal v úvahu veškeré žalobcem tvrzené skutečnosti a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v Alžírsku. Skutkový stav věci byl tak dostatečně zjištěn. ČR považuje Alžírsko za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Informace o politické situaci a stavu dodržování lidských práv v Alžírsku stejně jako výpověď žalobce svědčí o tom, že Alžírsko lze v případě žalobce považovat za bezpečnou zemi.
17. Ze sdělení žalobce naopak vyplývá, že jediným účelem podané žádosti o mezinárodní ochranu jsou ekonomické důvody a snaha o legalizaci jeho dalšího pobytu. Žalobce totiž uváděl, že do ČR přicestoval za svou rodinou, vlastní rodinu si zde chce založit a chce se zde usadit. V Alžírsku nemá dobré finanční pracovní ohodnocení.
18. K tvrzené diskriminaci Berberů žalovaný uvedl, že žalobce v této souvislosti neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné shledat, že Alžírsko v jeho případě není bezpečnou zemí původu. Zmíněno bylo žalobcem pouze jediné propuštění z práce, kdy následující tři roky žalobce tuto situaci nijak neřešil, ve vlasti pobýval a opakovaně získával další zaměstnání, ačkoli ta považoval za špatně finančně ohodnocená, v roce 2021 pak na radu svých příbuzných odcestoval do ČR. Pokud se ovšem žalobce skutečně domníval, že důvodem jeho propuštění ze zaměstnání byl jeho berberský původ, měl se pokusit takový problém řešit ve své vlasti.
19. Žalobní argumentace proto není způsobilá zpochybnit důvodnost rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné.

IV. Obsah správního spisu

20. Dne 20. 9. 2021 byla žalobcem podána žádost o mezinárodní ochranu dle § 10 odst. 2 zákona o azylu. Z údajů poskytnutých žalobcem v souvislosti s touto žádostí vyplývá, že státem původu žalobce je Alžírská demokratická a lidová republika, národnost berberská. Žalobce je bez náboženského vyzvání a politického přesvědčení, je svobody a bezdětný. K průběhu cesty žalobce uvedl, že zemi původu opustil na začátku srpna roku 2021, cestoval

lodí do Španělska, kde strávil jeden týden, poté jel autem do Francie za kamarádem, kde byl asi deset dní, poté jel do Německa se strýcem a následně jako spolujezdec do ČR. Cestoval nelegálně. O cestovní doklady přišel cestou z Alžírsko do Španělska. Zdravotní stav žalobce je dobrý, bez omezení. O mezinárodní ochranu žalobce požádal, neboť má v Evropě celou rodinu – v ČR má strýce a bratra a ve Francii má několik strýců. Žalobce nemá, kam jít, v Alžírsku zůstal sám. Do ČR jej pozvali právě jeho příbuzní, kteří mu rovněž poskytnou peníze na cestu. Jeho otec pracuje v Tunisku. V Alžírsku dochází k utlačování Berberů – nejsou svobodní. Dochází také k jejich diskriminaci, jsou jim účelově pálena pole, aby jim byla způsobena ztráta. On sám z důvodu své národnosti přišel o práci, poté pracoval formou brigád, ale moc si nevydělal. Žalobce nepředložil žádné doklady, dokumenty či jiné materiály na podporu svých tvrzení. Žalobce sám konkrétní problémy se státními či bezpečnostními orgány neměl, trestně stíhaný nikdy nebyl a rovněž neměl žádné problémy s vycestováním ze země. Žalobce uvedl, že v tuto zemi věří, chtěl by se zde usadit, mít práci, rodinu a děti.

21. Z hodnocení Alžírsko coby bezpečné země zpracovaného Ministerstvem vnitra ČR v dubnu roku 2019 vyplývá, že Alžírsko splňuje základní demokratické principy, je členem OSN a přistoupilo k základním úmluvám v oblasti lidských práv a základních svobod. V Alžírsku obecně a soustavně nedochází k pronásledování, k mučení nebo k nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestům. Alžírská ústava zakazuje diskriminaci na základě rasy, pohlaví, jazyka nebo vyznání. K nedodržování lidských práv v Alžírsku dochází v trestním řízení a při výkonu trestu odnětí svobody.
22. Z dokumentu Ministerstva vnitra ČR o vztahu Berberů a Arabů na území Alžírsko z 5. 1. 2017 vyplývá, že Berberové představují zhruba jednu třetinu obyvatel země. Podílejí se na politickém procesu země a představují více než jednu třetinu vládních úředníků. Objevují se snahy státních úřadů respektovat kulturní požadavky berberské komunity. Berberský jazyk tamazight (amazight) je uznaným státním jazykem. Vláda tento jazyk uznala v roce 2002 jako národní jazyk. Od této doby se může vyučovat na školách v berbersky mluvících oblastech. Požadavek Berberů na uznání jazyka coby úředního jazyka byl vyslyšen, když dne 7. 2. 2016 přijal tamější parlament balíček ústavních reforem. Ústavní změny uznávají jazyk tamazight jako úřední řeč. Násilné střety mezi Berbery a arabským obyvatelstvem byly v roce 2017 zaznamenány v údalí M'Zab. Mnohé tyto násilné činy byly provedeny gangy mládeže z berberské a arabské komunity. Separatistické tendence v oblasti Kabýlie, kde se berberské obyvatelstvo zdržuje, vznikly v roce 2011 v souvislosti s „arabským jarem“. Hlavním cílem Hnutí za autonomii Kabýlie (MAK) bylo uznání kabylského dialektu jako národního jazyka, úcta k berberské kultuře a věnování větší pozornosti ekonomickému rozvoji Kabýlie a dalších berberských oblastí.
23. Ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 24. 9. 2021 žalobce uvedl, že výše uvedené informace o situaci v Alžírsku nejsou pravdivé. Vláda neuznala berberský jazyk za národní, nerespektují práva Berberů a dávají jim práva pouze, pokud chtějí být zvoleni. Většina z 10 mil. Berberů dle žalobce opustila Alžírsko. Žalobci spálili zahradu. Jeden jeho bratr žije v Maroku, druhý v ČR, otec žije v Tunisku, v Alžírsku zůstala jen jeho matka s nejmladším bratrem.
24. Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 11. 2021, č.j. OAM-773/ZA-ZA12-LE26-2021 byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona o azylu jako zjevně nedůvodná. Správní orgán předně uvedl, že Alžírsko je ČR považováno za bezpečnou zemi původu. Uvedenou skutečnost potvrzují informace ministerstva o situaci v Alžírsku. Z těchto informací rovněž vyplývá, že v Alžírsku jsou dodržována lidská práva. Tyto informace jsou plně aplikovatelné i v nyní projednávané věci, přestože jsou z roku 2017 a 2019, neboť nic nenasvědčuje, že by se situace v Alžírsku jakkoli změnila. Správní orgán taktéž poukázal na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva č. 12148/18 ze dne 29. 4. 2019, v němž soud dospěl k jednoznačnému závěru o zásadním institucionálním

a legislativním vývoji Alžírsko, kde změnou ústavy došlo k posílení základních práv a svobod, nejsou zde odůvodněné obavy z porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Stejným důvodem žádosti žalobce je důvod ekonomický, přičemž tato žádost má pouze legalizovat nelegální pobyt žalobce na území ČR. Žalobcem uváděné důvody nevypovídají o tom, že by Alžírsko nemělo pro žalobce být bezpečnou zemí. Účelovost žádosti žalobce správní orgán shledal rovněž s ohledem na předchozí jednání žalobce, který cca měsíc před příjezdem do ČR strávil ve třech různých zemích Evropské unie, v žádné z nich však žádost o mezinárodní ochranu nepodal. Až na základě doplňujících dotazů správního orgánu žalobce doplnil, že v Alžírsku dochází k diskriminaci Berberů. Žádný konkrétní druh diskriminace ve vztahu ke své osobě však žalobce neuvedl. Uvedl pouze, že z důvodu své berberské národnosti byl propuštěn z práce, toto však nijak v zemi svého původu neřešil, další tři roky před jeho odjezdem vykonával další nedostatečně finančně ohodnocená zaměstnání. Žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce ve své vlasti čelil pronásledování nebo že by mu hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu zákona o azylu.

V. Právní hodnocení krajského soudu

25. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
26. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 51 s. ř. s.
27. Soud předeseílá, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a z jeho odůvodnění zřetelně vyplývá, z jakých důvodů byla žádost žalobce zamítnuta podle § 16 odst. 2 zákona o azylu.
28. Požadavky na kvalitu odůvodnění správního rozhodnutí se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, a to např. v rozhodnutí ze dne 16. 6. 2006, č.j. 4 As 58/2005-65, ve kterém soud uvedl, že z rozhodnutí správního orgánu musí být mimo jiné seznatelné, „*proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.*“. Z rozhodnutí správního orgánu tak musí být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil. Povinnost odůvodnit rozhodnutí však z druhé strany nemůže být chápána tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument účastníků řízení (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3441/11).
29. Ve světle shora nastíněných kritérií krajský soud nedospěl k závěru, že by napadené rozhodnutí trpělo jakýmkoliv nedostatkem, jak tvrdí žalobce. Skutečnost, že se žalobce se závěry žalovaného v projednávané věci neztotožňuje, nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Tu nelze v projednávané věci dovodit i s ohledem na skutečnost, že žalobce v žalobě se závěry žalovaného obsaženými v napadeném rozhodnutí poměrně obsáhle polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí nebylo možné.
30. Žaloba není důvodná.
31. V nyní posuzované věci je postaveno naještě, že žalobce pochází z Alžírsko a má alžírské státní občanství. Česká republika přitom dle § 2 bod 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje Alžírsko za bezpečnou zemi.
32. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se rozumí „*bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného*

- konfliktu, 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad stavem dodržování lidských práv.“*
33. Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu platí, že „[j]ako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.“
34. Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu pak „[j]sou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a“.
35. Z uvedeného vyplývá, že pochází-li žadatel o mezinárodní ochranu ze země, již Česká republika považuje za bezpečnou, je to právě žadatel, kdo prokazuje, že v jeho konkrétním případě mu v návratu do země původu brání skutečnosti odůvodňující udělení mezinárodní ochrany.
36. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud například v usnesení ze dne 15. 1. 2021, č.j. 7 Azs 301/2020 - 36, bodě 11: „Oproti jiným azylovým řízením je u řízení o mezinárodní ochraně v případě bezpečných zemí původu zdůrazněno důkazní břemeno žadatelů. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí původu presumuje, leží odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích. Shodný závěr Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS: „Institut bezpečné země původu zakotvený v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [pozn. soudu - dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádosti osob přicházejících z dané země – srov. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [pozn. soudu – dnes § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu brozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“
37. Z uvedeného plyne, že je na žalobci, aby prokázal, že jeho situace je oproti ostatním žadatelům o mezinárodní ochranu z této země výjimečná a domněnka bezpečné země původu v jeho případě neplatí. Žalobce však v tomto ohledu mnoho relevantních argumentů vůči závěrům žalovaného v žalobě nenabízí.
38. Ze sdělení žalobce učiněných v průběhu správního řízení vyplývá, že stěžejním důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou důvody ekonomické, kdy žalobce opakovaně uváděl, že v zemi původu nebyla jeho zaměstnání dostatečně finančně ohodnocena. Dalším důvodem žádosti je to, že v Evropě žije celá jeho rodina (až v rámci svého vyjádření k podkladům uvedl, že jeho matka s bratrem žijí nadále v Alžírsku) a jeho zájmem je na území ČR založit rodinu vlastní a usadit se zde. Dílčím důvodem žádosti, který byl zmíněn až na základě dotazu žalovaného, pak je žalobou zmíněné postavení Berberů jako národnostní menšiny v Alžírsku, která je dle názoru žalobce v Alžírsku diskriminována. V souvislosti s vlastní osobou žalobce uvedl, že byl právě z důvodu jeho berberské příslušnosti nejprve coby majitel kavárny šikanován a následně měl být ze stejného důvodu

vyhozen ze zaměstnání. Jeho bratranec byl dle žalobce vyslýchán tamějšími orgány k tomu, jakým způsobem se žalobce dostal ze země a kde se nachází.

39. Ekonomické důvody ani skutečnost, že členové rodiny žalobce žijí v různých zemích v Evropě a on má zájem založit rodinu na území ČR, nepředstavují relevantní důvody, pro které by žalobci bylo možné udělit mezinárodní ochranu, a to obzvláště za situace, kdy země původu žalobce je ČR považována za bezpečnou.
40. Ve vztahu k žalobou tvrzené diskriminaci Berberů na území Alžírsko je třeba připomenout závěry shora citovaného rozhodnutí Nejvyššího právního soudu, podle kterých *žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení.*
41. Ačkoli žalobce v tomto směru tížilo nejen břemeno tvrzení, ale i břemeno důkazní, neuvedl ani nedoložil, že by mu v Alžírsku hrozilo větší riziko pronásledování či vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Žalobce není aktivistou bojujícím za nezávislost Kabýlie (organizace MAK - The Movement for the Autonomy of Kabylie) a v této souvislosti tak nečelil žádnému individualizovanému útlaku ze strany státní moci. Žalobce v této souvislosti pouze poukázal na konkrétní případy těchto aktivistů, přímých členů organizace MAK, kteří byli v souvislosti s veřejným shromážděním této skupiny zatčeni a někteří stíháni. Nutno podotknout, že někteří z nich byli navíc stíháni pro porušení hygienických lockdown opatření. Tento odkaz žalobce nijak neprokazuje, že by sám žalobce čelil jakémukoli pronásledování, či že by mu hrozila vážná újma. Žalobce není nijak politicky aktivní a není zastáncem jakéhokoli politického přesvědčení.
42. K obecným tvrzením žaloby stran útlaku Berberů, míry oficiality uznání jazyka amazight (tamazight) a znalosti práv plynoucích tamějším občanům z ratifikovaných mezinárodních smluv, krajský soud uvádí, že z vývoje reálií v zemi původu žalobce jednoznačně vyplývá, že se situace oproti minulosti značně zlepšila a že k uznání jazyka amazight za národní jazyk došlo. Tím byla valná část požadavků místních obyvatel na zrovnoprávnění kultury a jazyka respektována. Krajský soud k tomu poznamenává, že i pokud by jazyk Berberů dosud nebyl oficiálně uznán jako úřední jazyk, neznamená to, že by Alžírsko nebylo pro žalobce bezpečnou zemí původu. Správní spis pak v tomto směru obsahuje dostatek relevantních podkladů a nelze dospět k závěru, že by skutkový stav ve správním řízení nebyl zjištěn dostatečně, jak tvrdí žalobce. Správní orgán odůvodnil své rozhodnutí na základě dostatečných podkladů, které jsou zastoupeny zejména oficiálními informacemi Ministerstva vnitra ČR o situaci v Alžírsku. Přestože jsou tyto informace z roku 2017 a 2019, nelze konstatovat, že by byly neaktuální, z veřejně dostupných informací se nepodává, že by se situace v Alžírsku jakkoli změnila, o čemž svědčí to, že je tato země i nadále vedena jako bezpečná země původu. Ostatně ani žalobce nepředložil žádné relevantní důkazy, které by prokazovaly, že v jeho případě dochází k pronásledování či že by mu hrozila vážná újma, tedy že by situace v Alžírsku neodpovídala informacím ministerstva.
43. Podle názoru krajského soudu žalobcův azylový příběh rozhodně nevyvrací domněnku, že i v jeho případě lze Alžírsko považovat za bezpečnou zemi původu. Žalobou tvrzený výsledek jeho bratrance nebyl nijak doložen. Rovněž tvrzení o tom, že byl vyhozen ze zaměstnání z důvodu svého berberského původu, nijak prokázáno nebylo. Žalobce navíc měl tuto skutečnost primárně řešit s alžírskými státními orgány, jak vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č.j. 6 Azs 479/2004-41. Významu tohoto tvrzení pak ubírá i skutečnost, že žalobce po dobu následujících tří let pracoval, byť s finančním ohodnocením tohoto zaměstnání nebyl spokojen. Žalobce v žalobě ani v průběhu správního řízení neuvedl žádnou skutečnost nasvědčující tomu, že by pro něj Alžírsko nebylo bezpečnou zemí.

44. Krajský soud neshledal, že by žalobcův příběh vykazoval znaky pronásledování či rizika vážné újmy pro žalobce, který přísluší k tomuto velmi početnému etniku.
45. Za této situace a ze shora uvedených důvodů krajský soud neshledal, že by žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, resp. že by své rozhodnutí zatížil jinou nezákonností.
46. Krajský soud nepřehlédl, že součástí žaloby byl též návrh na přiznání odkladného účinku této žalobě, soud však o žalobě rozhodl bez zbytečného odkladu, a proto o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě nerozhodoval.

VI. Závěr a náklady řízení

47. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením před soudem vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené nad rámec běžné úřední činnosti. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 11. ledna 2022

JUDr. Tereza Kučerová v. r.
samosoudkyně